

PLEBÁNIA

HITKÖZSÉGI ÉRTESITŐ. — KIRCHENGEMEINDE-ANZEIGER.

SZERKESZTI ÉS KIADJA
a róm. kath. lelkészi hivatal.

Lapunk az egyházmegyei Főhatóság
engedélyével jelenik meg.

Angyalok a földön.

Ösztönszerű az emberben, hogy lakását és házatájékát lehetőleg széppé teszi. Szobájában csak szépet akar látni, kis kertecskéjét díszbe öltözteti, megrabolja a természet himes palástját, hogy az édenkertet maga köré varázsolja. Megfosztja magát a kényelemtől, a rászolgált pihenéstől, magot ültet, palántát vesz, vázát, virágot szerez, csak hogy szemnek, orrnak kellemes legyen minden.

Valahogyan lelki szükséglet ez, a szépségérzék parancsa, mire az ember szívesen hallgat. Kertészeknek jó megélhetést nyújt, másoknak jóleső mellékkeresetet.

Szeretjük a szépet; szívünk-lelkünk ujjong, mikor a lilium szepőlten kelyhére tekintünk. Az ébredező természet gondoskodik róla, hogy a legváltozatosabb gyönyörűségekben legyen részünk.

És nemde helyénvaló, ha nemcsak az anyagi világban keressük a szépet? Ha átcsapunk egy más, Isten-alkotta világba, a lélek mezejére és ott is kutatunk a szép után. Mily szép a rügy, a bimbó a tavasz illatos melegében; mily kedvesek a természet zsöngéi — mily szép a gyermekarc, az ártatlan szem tükre, melyből az érintetlen gyermeklélek néz ránk. Nem csoda, ha ilyenek a mennyország, ha Krisztus magához édesgeti, megcirógatja, megáldja őket. „Engedjétek hozzám jönni a kisdedeket és ne tartásatok vissza tőlem!”

A szülők kincse, büszkesége a szép lelkű gyermek. Az anya elfeledi fájalmát, örömmel gondozza; a férfi nem gondol a munka fáradtságára, csak hogy az édes anygának étele, szép ruhája legyen. Milyen kedves vele eljátszozni, naiv kérdéseire felelgetni, hogy telik az idő mellette.

Szép nap kél ezekre az anygákra június 1-én. Ekkor egyesülnek először a szent-ségi Jézussal; ekkor öleli őket keblére az

Erziehung.

I.

Fast ein jeder denkende Mensch ist davon überzeugt, dass die heutige Seelenbildung sehr mangelhaft und unvollkommen ist. Man legt womöglichst Wert darauf, man macht Auslagen, entzieht sich manches, nur dass die Kinder die Schule, ein Institut von Ruf besuchen und dort Ausbildung erhalten. Man ist eifrig bestrebt, den Kindern Gewinnmöglichkeiten zu erschliessen, dass sie später ihr Brot erwerben und es ist auch Pflicht der Eltern, das zu tun.

Das ist aber Einseitigkeit. Die Zucht, Disziplin, seelische, sittliche Ausbildung ist vielerorts wandern gegangen. Das Gemüt stellt sich von verschiedenen Eindrücken, Einflüssen, Gesinnungen, Regungen zusammen und diesen muss Rechnung getragen werden.

Schulkenntnis, Erziehung zum gesellschaftlichen Wesen, ist nur die eine Seite, wohl auch sehr wichtig, doch nicht die Hauptsache. Denn man kennt hochgebildete Menschen, die sich auch in der Gesellschaft gut bewähren, sie können aber in sittlicher Hinsicht die Ausschweifendsten sein. Es sind Leute die Andere erdrücken, aussaugen, vernichten.

Man sagt, sie wären vom schönen Körperbau, elegant, geschickt, gewandt, andere gute Eigenschaften fehlen ihnen aber ganz und gar.

Das ist Einseitigkeit: Ausbildung des Geistes ohne Seelenorientierung, Seelenfeinheit. Diese Art von Menschen ist heutzutage sehr häufig. Wir finden sie vom Kindesalter angefangen hinauf bis an die Grenzen des Menschenlebens. Es sind schon zur Beseitigung dieses Uebelstandes verschiedene Theorien entstanden, man hat versucht, die Menschheit in eine bessere Bahn zu lenken — alles musste scheitern, weil man die Kirche als Erziehungsfaktor ausser Acht gelassen hat.

isteni Mester és halmozza el áldásával, hogy ártatlanságuk himporát örökre megőrizték.

Mily szép is az első szentáldozás napja! Kegyelemnap! Az ég lejön a földre, belelopja ragyogását a gyermekszemekbe; kigyújtja csillagát a sáros, piszkos földön.

Örömnappal gyermeknek, szülőnek, Istennek egyaránt. Felejthetetlen nap, melynek boldogító emléke végig kíséri a földi élet zökönnyös utain. Hassunk oda, hogy a lilomos lelkű gyermekek öröme minél nagyobb legyen és az élet zivataraiban lelkük magasztos érdekeiért győzelmesen megküzdjenek.

Azon gyermekek névsora,

kik ez évben, jun. 1-én vasárnap az első szentáldozáshoz járulnak.

Ágoston János, Birtalan Margit, Borek László, Derzsi Mózes, Dobricza Géza, Egri Dezső, Egri Mária, Farkas Irén, György Ilona, Hengár Margit, Holz Gusztáv, Holz Ferenc, Ilyés Gábor, Koncz János, Korpos István, Kőrösi Ibolyka, Krajsits Erzsébet, Kristó Béla, Kristó Malvin, Kun Sándor, Kúti Mária, Mátyás József, Némethy Róza, Papp Erzsébet, Sift Károly, Szász Erzsébet, Szegedi Béla, Sáfár Juliánna, Roth Matild, Szekeres Hedwig, Székely Erzsébet, Szilágyi Erzsébet, Tamás János, Török Árpád, Ürmös Emil, Veress Irma, Zincsák Lenke, Zudor Mihály, Zugh Vilma, Weninger Lajos, Gyenge Erzsébet, Mező Eva, Veit Antal, Szöcs László.

A gyermekek a legszebb ruhájukat veszik fel. Aki akarja, öltöztetheti őket, különösen a lánykakat fehérbe, az ártatlanság színébe. Szabály azonban, hogy a ruha térdén alul érjen, nyak és karok eltakarva, gyertya a kézben. — A gyermekeket inteni kell gyakran, hogy jó viselkedésükkel szerezzenek az édes Jézusnak örömet. Az édes Szülők pedig nagyon emelnék az ünnepi örömet, ha gyermekükkel szintén a szentáldozáshoz járulnának.

Erstkommunion.

Am 1. Juni, Sonntag nach Christi Himmelfahrt ist der Kinder schönster Tag. Weisse Blüten, junge Herzen in des Lebens Frühlingstagen, empfangen sie an diesem Tage zum erstenmale den göttlichen Heiland in der hl. Eucharistie.

Folgende deutsche Kinder gehen dies Jahr zur ersten hl. Kommunion: Andel Milos, Fiala Franz, Zandt Otto, Altmann Erwin, Daniel Josef, Schiesser Mathias, Hoffmann Adolf, Thalmeyer Mathilda, Weltzer Therese, Zazetzky Luise, Burger Frieda, Daniel Maria, Wittmayer Karola, Pill Grete, Jankovsky Eta, Horváth Mathilda, Flicka Maria, Flicka Mina, Sperner Helene, Decker Helene, Weber Olga, Schäfer Katharina, Bröndörfer Rosa, Hüttel Maria, Hoffmann Angela.

Die Kinder ziehen ihr bestes Kleid an; wer will, kann sein Kind ins weisse kleiden, besonders die Mädchen. Bei diesen muss der Rock unbedingt unters Knie reichen, Arme und Hals gedeckt, eine Kerze in der Hand. Es wäre erwünscht, dass die Eltern an diesem Tage mit ihren Kindern zum Tische des Herrn gingen. Ausser dem eigenen Seelennutzen würde es die Freude der Kinder erhöhen.

* * *

Hast du deine Osterpflicht schon erfüllt? Nach Pfingsten eine Woche — und die Osterzeit schon vorüber.

Krankenkommunion. Die Gläubigen, welche kranke oder schwache Angehörige zu Hause haben, die in der Kirche nicht die Osterkommunion empfangen können, werden herzlich gebeten, recht bald diese zum Empfang der heiligen Kommunion im Hause anzumelden bei einem Pfarrgeistlichen. Erfahrungsgemäss häufen sich die Wünsche nach der Hauskommunion in den letzten Wochen der Osterzeit so, dass es oft schwer wird, allen Wünschen rechtzeitig nachzukommen.

Heilandsparadies.

Den Eltern der Erstkommunikanten gewidmet.

Schon einmal trug die Erde Feierkleid:
Wir Menschenkinder heissen es das Eden.
So oft wir sehnsuchtsheiss von ihm nur reden,
Erglüht im Aug' ein Strahl der Ewigkeit.

Das Eden ist nicht mehr. Es steht davor
Der Feuerengel mit dem Flammenschwerte:
Noch jedem Frevler er den Eingang wehrte
Und keiner kam bis heute durch das Tor.

An einem Tag im Jahr nur wird es wahr:
Da senkt der Himmel sich zur Erde nieder,
Das Tor springt auf und Eden wird es wieder,
So rein und froh wie es nur einmal war.

Da schneit es Seelenblüten weiss wie Schnee
Und tausend Lichter flammen in den Herzen
Der Kinder auf gleich heilen Opferkerzen
Und tief wird aller Friede wie ein See.

Und heut ist dieser Tag. Denn wer vom Brot
Des Heilands ass und wer sein Blut getrunken,
Der ist an Gottes Vaterherz gesunken
Und alles Glück von einst kommt ihm in Gott.

Teure Eltern! Seid dem Engel gleich
Mit Flammenschwertern euren Kindern Hüter
Der morgenschönen Paradiesesgüter!
Ihr wisst: Der Kleinen ist das Himmelreich!

Fel Csiksomlyóra!

Az afrikai végtelen homoksvatagokon utazó karavánok napokig mehetnek anélkül, hogy elő fát látnának. Mindenütt csak homok és homok, sivar pusztaság. A tüzes nap mintha fejére ülne az embernek, oly égetően sűt, a levegő táncol, a föld majd hogy meg nem gyűl.

A karaván esdve epekedik egy árnyék, egy üdítő forrás után. Ha messzi távolban egy pálmafa koronája mutatkozik, nincs erő, mely a tevéket rendszer tempóban tartsa; dülöngve bár jobbra-balra, de ellenállhatatlan erővel rohannak a fa irányába, mert érzik, hogy ott víz van.

Tényleg. Előbb egy, majd több fa látszik, majd zöldül a környék s végre hús árenyékban ott az isten-adta víz — ott az oázis. Pihenőt tartanak, felfrissülnek, víztömlőiket újra töltik, hogy aztán friss erővel folytassák útjukat.

Az oázissal Csiksomlyó jut eszembe. Van ott egy templom, Mária temploma, hol mintegy leszáll az égből, hogy a fáradt földi vándoroknak a siralom völgyében éltető vizet adjon. Oázis az zarándok-ságunk utján, pihenő, felfrissítő, új életet adó.

Szűz Mária egyebütt is jelen van. Mindenütt megtalálhatjuk, még a leggyászosabb svatagon is. Hozzá imádkozhatunk akkor is, mikor kezünket az ekeszarva rángatja, a kapa nyele holyagozza. De vannak olyan kiváltságolt helyek, kegyhelyek, hol mintegy otthonában találjuk őt és kegyességével elhalmoz minket. Hallottunk Lourdes-ról, Lorettóról, Mária-Radnáról, hová annyi ájtatos hívő gyűl össze évről-évre. Nekünk azonban ezek messze vannak. Mi közelebb is megtaláljuk őt kegyelemtrónusán, s ez a mi kedves Csiksomlyónk.

Lépjünk csak egy jó nagyot vissza az emberiség történelmében és álljunk oda a menekülő fiatal Jákob mellé. Családi viszály, halálos gyűlölet üzte ki meghitt otthonából, mint kivert kutya bolyongott utatalan, útakon. Mindenki elhagyhatta, Isten nem hagyta el. Éjszaka szabad ég alatt fekszik, kemény kő a feje alatt. Isten örködött felette. Almot, jelentőségteljeset láttatott vele. Létra száll le az égből, melyen angyalok járnak föl és le, legfelül az Isten.

És szól hozzá. — Biztatás ez. Ne félj! Veled vagyok. Kezeimen hordozlak, ellenségeidről megmen-telek, visszahozlak ide.

Mily balzsamos, gyógyító szózat lehetett ez té-pett lelkének sebeire! Valóban szent ez a hely! A kegyelem helye és én nem tudtam.

Csiksomlyon is létra van leeresztve az égből — a kegyelem létrája s ezen száll le onnan Mária minden gyermekéhez, ki őt szeretettel és bizalommal felkeresi. A Mária tisztelők viszont ezen a szent lét-rán emelkednek fel hozzá, az ő édes Anyjukhoz. Mennek hozzá, mint a gyermek szerető mamája keblére. S miért? Mert szeretik őt. Mert tudják, hogy jóságos, irgalmas. Hatalmas és segítő. „Emlékezzél meg, ő legkegyesebb Szűz Anya, Mária, még soha-sem lehetett hallani, hogy valaki tőled gyámoltalanul magára hagyatott volna, ki pártfogásodért hozzád folyamodott”.

Ő is azt mondja nekünk: Gondolj, gyermekem, arra, fordultál-e hozzám hiába, amikor bizalommal

imádkoztál? Mit felelsz rá! Úgy van, emlékszem, el sem feledhetem, másoknak is örömmel újságotam, biztattam: menjetek csak oda! Ha el is hagy mindenki, ő nem hagy el, ha megvet is mindenki, ő nem vet meg, mert szerető édes anyánk.

A Székelyföldön a pünkösöd előtti időben meg-mozdul minden szív. Nagy a tárgyalás: jössz a búcsura? Nagy a készülődés: megyek a búcsura! És bármilyen sürgős a munka, mégis: fel Máriához! Akármilyen csatagos az idő: gyerünk Csiksomlyóra! Némelyek két napig gyalognak, mások három napig, de ezt nem tudják elhagyni; kicsi nagy: gyerünk, gyerünk!

Előkerülnek a lobogók, a csengők, a rózsafüzérek, ajakra száll a biztatás: Jertek, hivek, Máriát köszön-teni! Köszöntsük meg üdvözlettel mindnyájan, úgy részesüljünk a búcsujárásban.

Ajakra pattan a dicsőítő, könyörgő ének: Angyaloknak királynéja, tiszta Szűz... És mint dagad a folyó, ha patakocskák ömlenek belé, úgy nő a búcsusok serege is. Így lesz azán Csiksomlyón 30—40 ezerre menő hatalmas néparadat, melynek ajakán dal, könyörgés, — szívében bizalom, öröm.

Aki egyszer látta, nem, aki részt vett pünkösöd szombatján a körmeneten, az nem felejt el soha. Angyaloknak királynéja, tiszta Szűz! A kegytemplom feletti hegy telve ájtatos Mária-tisztelőkkel. Mintha dalra kelne a pacsirták serege, a fák lombja, a kavics, mely lábunk alatt gurul, a föld, mely hordoz, minden egy dicsőítés, egy könyörgés, egy hálaadás.

Fel Csiksomlyóra! Medgyes se maradjon el. Itt is van érző szív, van áhitat, van bizalom, Mária-tisztelet. Itt is van bánat, nyomor, békétlenség. Oda kell vinni a banátos lelket a csiksomlyói Segítő Szűz Anyához, hogy meggyógyult lelket, megnyug-tatott szívet hozzunk haza onnan.

Az utazás oda s vissza autóval 230 Leu, esetleg olcsóbb is, míg vonaton jóval többbe kerülne. Érdek-lődőknek szívesen állunk rendelkezésére. A dolog annyiban volna sürgős, hogy szállásról lehessen jó előre gondoskodni.

Fel Csiksomlyóra, gyerünk Máriához!!!

Május Királynője.

Megkezdődtek a májusi ájtatosságok! Melyik jó keresztény ne érezne e szónál a szívébe ömlő meleg sugarat. Hiszen aki szereti Máriát, a legjobb Anyát, az ellenállhatatlanul vonzódik feléje. Május és májusi ájtatosság olyan fogalmak, melyek egyszerre szület-nek az érzésben.

Ha már most bármi szép idők is lesznek, úgy, hogy erővel húznak ki a zöldbe, a szerető szív áll-hatatosan ellenáll a meghívásnak, mely a kedvesnek ígérkező kirándulásra szól, mert: A májusi ájta-tosságra akarunk menni!

És ha rossz idő van és mindenki örvend, ha tető alatt lehet, mihelyt azonban itt az est, nincs nyugta az embernek otthon, mert: *megyünk a májusi ájtatosságra!*

A legsürgösebb munkát is félbeszakítjuk, hacsak épen emberileg lehetséges; inkább egy félórával tovább maradunk fenn, hogy az elhagyott munkát elvégezzük, de követjük szívünk unszolását: *me gyünk a májusi ájtatosságra!*

Igen, megyünk, mert visz a ragaszkodás az égi Anya iránt s mi nem tudunk ellenállani. Igen, igen, amennyire csak lehetséges, naponta megjelenünk azon és nem üres kézzel. Mindig viszünk neki valamit és odatesszük kegyelémtrónja lépcsőire. Nem kell nagy, kézzelfogható dolog legyen, hanem egy kis áldozat: iránta való szeretetből elvégzett munka, eltűrt szenvedés — ne teljen el nap, mikor szeretetünket égi Anyánk iránt ilyen módon ne bizonyítottánk.

* * *

A májusi ájtatosság hétköznap este fél nyolc (1/2 8), vasárnap (szentbeszéddel) délután 4 órakor van.

* * *

Die Maiandacht wird an Werktagen abends halb acht (1/2 8), an Sonntagen n. m. 4 Uhr gehalten.

Lackó Paplanja.

Lackó kicsi csöppség, 4—5 éves. Pár szines üveggolyó, tarka kávépótlékos födeletlen skatulya, néhány megürült cénakarika és egy cukorspárga-ostor képezi összes játékát. De van neki egy nagy vagyona: piros-huzatu paplana. Azzal fekszik, azzal kel. Még enni is azon ennék, ha a felsőbb hatalmasságok eltűrnék azt. Beszél vele, simogatja, becézgeti, belerejti örömtől tüzes arcocskáját s úgy éneklí a gondtalan gyermek bájos énekét.

Nem is tudom, mi lenne Lackóval, ha egyszer valami szörnyü véletlen miatt elveszne az ő egyetlen vagyona. Ha talán nem is szakadna még a szivecskéje bánatában, de bizonyára tenger lenne elsírt könnyeiből.

Lackó szorgalmasan el szokott tipegni mamájával minden reggel a templomba. Templomuk előudvarában futórozsával befuttatott nagy tölgyfa keresztben függ Krisztus természetes nagyságu szobra.

Ezen kereszt előtt történt egy reggel a következő párbeszéd Lackó és mamája között:

Mama! ki ez a bácsi?

— A Jézuska.

— Hogy került a Jézuska erre a fára?

— A rossz bácsik haragudtak reá és haragjukban rászégezték a keresztfára.

— Hát nem volt ruhája a Jézuskának?

— Hogy ne lett volna, neki is készített ruhát az édes anya, Mária, de azt akarták azok a kegyetlen bácsik, hogy szégyenkezzék a Jézuska, azért letépkét róla ruháját és elosztották maguk között.

A következő kérdéseket nem is hallja Lackó mamája, mert buzgó imádságot mond a drága papáért és azokért, akik kinozták s ma is kinozzák a Jézuskát.

Mama! ugy-e fázik a Jézuska ruha nélkül?...

Anyuka, mit csinálsz? Ugy-e a rossz bácsikért imádkozol?...

Ezen beszélgetés után alig mulott el néhány nap, midőn egy este Lackó mamája ijedten veszi észre, hogy eltűnt az ő egyetlen szemefénye. Szürkület volt.

Keresi mindenfelé. Konyhán, pincében, udvaron, kertben, de nem találja. Sir, tördeli kezét, kimegy az

uccára is, kiabálja a nevét, de hiába. Rémképeket fest magának kóbor cigányokról s hasonló rémségekről, ahová kerülhetett kicsi fia.

Minden reménysege az Úr Jézusban van, aki mindig megsegítette eddig is, zokogva szalad a templomba.

Feldult kedélytől szinte vakon rohan át a templom előtti téren s alig veszi észre azt a fekete gomolyagot, amely úgy látszott, mintha a keresztre szeretne felkapaszkodni. Elhült a vére, még a lélegzete is elakadt, mikor abban a keresett Lackót ismerte fel, hátán valami batyuval.

— Mit csinálsz te rossz fiu, — szalad ki a korholó szó ajkán — hogy mertél elszökni hazulról?...

Anyuka, anyuka, — csipogja Lackó — ne haragudj, elhoztam a kicsi paplanomat, hogy ne fázzék a Jézuska, és ne haragudjék a rossz bácsikra...

* * *

Mond csak, van neked ilyen kedves kicsi paplanod, melyet elhozhatnál a szenvedő Jézusnak, akit annyiszor megcsufoltál, kigunyoltál és keresztre is feszítettél?...

Maria im Mai.

Johannes steht am Baume
Maria wiegt ihr Kind,
Vom fernen Waldessaume
Kommt ein beglückter Wind.
Der Jungfrau Schleier wehen,
O wundersamer Mai,
Lass mich hinuntergehen,
Dann bin ich auch dabei!

Ein Häslein springt in Gräsern,
Ein Käfer klimmt am Stein,
Die Blumen stehn gleich Gläsern
Gefüllt mit süßem Wein.
Ein Vogel singt in Zweigen,
Die Brust zu Boden zieht.
Ach, lass mich knien und schweigen
Dann bin ich auch ein Lied!

Ohn' Wort, ohne Namen,
Nur Töne zag und schwach,
Als wenn aus kleinem Samen
Ein grünes Hälmchen brach
Und zu der Jungfrau Füßen
Sich neigt in Abendwind.
Maria, lass dich grüssen
Mit deinem lieben Kind!

Egyházi anyakönyvekből.

A kereszttség szentségében részesültek: Costea Béla, Knall Margit Lujza, Dán Margit, Schmidt János István, Spielmann Julia, Ungar Lajos, Galamb Margit, Sift Nóra Lenke csecsemők.

Meghaltak: Staudt Erzsébet, szül. Porte, Hermann Karolina, szül. Horváth.

Nyugodjanak békében!